

Đạo Thanh

Hồi 14

Vương Lão Tiên Sinh trong Thủy Tinh Ốc

Ốc dùng thủy tinh trang sức thành, tường thủy tinh tinh oanh trong suốt, nóc ốc tinh oanh trong suốt.

Vào những đêm không mây không gió, từ căn ốc đó có thể nhìn thấy ánh trăng nhu mỹ và ánh sao mờ lung.

Mỗi một vật trong ốc đều dùng thủy tinh điêu khắc thành, thậm chí cả bàn ghế cũng vậy.

Bởi vì chủ nhân của căn ốc này thích thủy tinh.

Mọi người đều thích thủy tinh, nhưng trú ngụ trong một căn ốc như vậy, rất ít có ai có thể chịu đựng được.

Thủy tinh tuy khả ái mỹ lệ, nhưng quá lạnh, quá cứng, cũng quá vô tình, đặc biệt ghế làm bằng thủy tinh.

Đại đa số người đều thà ngồi trên một cái ghế bọc tơ nhung mềm mại, dùng chén thủy tinh uống rượu bồ đào Ba Tư.

Cái mà chủ nhân của căn ốc này thích lại là thủy tinh, đồ thủy tinh lão có cũng không có bất cứ một ai trên thế giới này có nhiều như vậy.

Chủ nhân của căn ốc này là một lão nhân tóc bạc điểm sương, bên ngoài người biết lão đều thích gọi lão một tiếng “Vương lão tiên sinh”.

Mọi người tuy đều biết “Vương lão tiên sinh” là lão nhân, lại không có ai biết thật ra đã già tới cỡ nào ?

Đầu tóc lão tuy đã bạc trắng gần hết, lại ít nhiều có phần giống như đầu tóc thiếu niên, trên mặt lão tuy đầy vết tích của năm tháng, nhưng lại mang đến vẻ thuần chân khả ái của thiếu niên ngây ngô.

Đôi mắt của lão tuy tràn đầy tia sáng trí tuệ, lại cũng có nhiệt tình của thiếu niên.

Gương mặt lão nhìn rất hòa nhã, lão đối với người ta cũng rất hòa nhã, chỉ có “thủ hạ bí mật” của lão mới biết lão thật ra là người “hòa nhã” ra sao.

Ghế làm bằng thủy tinh tuy cứng ngắc băng lãnh, Vương lão tiên sinh ngồi trên ghế lại rất thoải mái.

Một mình ngồi trong căn ốc này, đối diện với những đồ vật điêu khắc thành từ thủy tinh, nhìn ánh sáng lóe động, thông thường là lúc khoái trá nhất.

Lão thích một mình ngồi trong căn ốc này, bởi vì lão không chịu cho người khác đến chia sẻ nỗi khoái trá của lão, cũng giống như lão không chịu để người ta đến chia sẻ thủy tinh của lão, cho nên rất ít khi có người dám tiếng vào căn ốc này của lão, cả người thân cận nhất của lão cũng đều không ngoại lệ.

Hôm nay lại đã có ngoại lệ.

Sự tinh khiết của thủy tinh tuyệt đối thuần tịnh hơn cả rượu nguyên chất trong chén thủy tinh, y phục và trang sức của Vương lão tiên sinh cũng cực kỳ kén chọn, chất liệu y phục cực hảo, hai bàn chân đi chân không móng chân cắt xén cực kỳ sạch sẽ chính tề đang đặt trên một đôn thủy tinh nghiêng nghiêng, cả người chừng như rất thư thả.

Chỉ có ở đây lão mới uống rượu, bởi vì chỉ có người thân cận nhất của lão mới biết chỗ này, đặc biệt là lúc lão uống rượu, càng không có ai dám đến quấy rầy lão.

Nhưng hôm nay đang lúc lão chuẩn bị uống chén thứ ba, bên ngoài không ngờ có người gõ cửa, hơn nữa không ngờ còn không đợi lão cho phép, lại đã đẩy cửa xông xộc xông vào.

Vương lão tiên sinh rất không vui, nhưng trên mặt lão lại không biểu thị một chút biểu tình gì, trên mặt lão vẫn mang nụ cười hòa nhã như trước.

Đó tịnh không phải vì người đẩy cửa tiến vào là thuộc hạ thân cận nhất của lão, “Phúc Bá”.

Phúc Bá họ Trương, tên là Trương Phúc, người biết gã đều gọi gã là Phúc Bá, hoặc là Phúc tổng quản, vì gã là tổng quản trong nhà Vương lão tiên sinh.

Nhìn gã Trương Phúc trung thành chạy tọt vào, Vương lão tiên sinh chậm rãi uống một hớp:

- Có muốn ngồi xuống uống với ta một chén không ?

“Thưa không nghĩ tới”. Trương Phúc đáp: “Cũng không muốn”.

Gã không giống như chủ nhân của gã, trong tâm gã có gì là lập tức lộ xuất trên mặt liền, hiện tại biểu tình trên mặt gã xem ra có vẻ như nhà đang cháy.

“Tôi không nghĩ tới uống rượu, cũng không muốn uống rượu”. Trương Phúc đáp: “Tôi không phải vì rượu mà đến”.

Vương lão tiên sinh lại cười, lão thích người trực tính thẳng thắn, tuy lão không phải là hạng người đó, nhưng lão lại thích hạng người đó, bởi vì lão luôn luôn nghĩ hạng người đó dễ điều khiển nhất.

Cũng bởi vì chính lão không phải là hạng người đó, cho nên mới chọn Trương Phúc làm người thân tín, lão hỏi Trương Phúc:

- Người vì chuyện gì mà tới đây ?

“Vì một chuyện lớn”. Trương Phúc đáp: “Vì Diệp Khai”.

“Ồ ?” Vương lão tiên sinh vẫn đang cười.

“Diệp Khai đã đến Lạp Tát”. Trương Phúc thốt: “Nếu qua tôi đoán không lầm, y nhất định nội trong hai ngày có thể mò đến Hâu Viên”.

“Chuyện đó đương nhiên là đại sự”. Vương lão tiên sinh chỉ cái ghế đối diện: “Người ngồi xuống rồi từ từ nói”.

Trương Phúc lần này không nghe lời nói của lão, không ngồi xuống.

“Diệp Khai đã đến Lạp Tát, nhất định đối với Hâu Viên đã có nghi vấn”. Trương Phúc thốt: “Con người y thích lo chuyện của người ta, phàm chuyện gì y nhúng tay vào, y nhất định điều tra cho ra”.

“Y đích xác là thứ người đó”. Vương lão tiên sinh lại nhấp một ngụm, sau đó mới hỏi Trương Phúc: “Người thấy bọn ta hiện tại nên làm gì ?”

Trương Phúc không do dự đáp liền:

- Bọn ta hiện tại nên lập tức điều động hảo thủ trong tổ chức trở về.

-Ồ ?

“Diệp Khai tuy là người khó đối phó, nhưng hảo thủ trong tổ chức của bọn ta có không ít”. Trương Phúc thốt: “Nếu quả bọn ta có thể triệu tập nhiều hảo thủ trở về, lấy đông đánh ít, dĩ dật đãi lao, lần này Diệp Khai chết là cái chắc”.

Nói xong, trên mặt gã đã nhịn không được lộ xuất vẻ đắc ý, bởi vì gã nghĩ chủ ý đó quá tốt, hơn nữa còn rất tin tưởng chủ ý đó quá tốt.

Đại đa số người khác có lẽ cũng nghĩ như gã, đều nhiệt liệt tán thành chủ ý đó của gã, Vương lão tiên sinh lại không có phản ứng gì.

Ánh sáng thủy tinh tinh oanh lóe chớp, ánh sáng trong suốt của rượu trong chén cũng lóe chớp, Vương lão tiên sinh nhìn những tia sáng lấp lánh, qua một hồi rất lâu sau chợt hỏi một câu rất kỳ quái.

Lão đột nhiên hỏi Trương Phúc:

- Người theo ta đã bao lâu rồi ?

“Hai mươi năm”. Trương Phúc tuy không hiểu vì sao lão đột nhiên hỏi chuyện đó, lại vẫn thản nhiên thật thà trả lời: “Đã tròn hai mươi năm”.

Wương lão tiên sinh chợt ngừng đầu nhìn gã, nhìn biểu tình thành thật trên khuôn

mặt gờ nghếch của gã, nhìn một hồi rất lâu mới nói:

- Không đúng.

“Không đúng ?” Trương Phúc ngạc nhiên: “Không đúng chỗ nào ?”

“Không phải là hai mươi năm”. Vương lão tiên sinh đáp: “Là mười chín năm mười một tháng, phải đến ngày hai mươi mốt tháng tới mới tròn hai mươi năm”.

Trương Phúc hít một hơi dài, trên mặt hiển lộ vẻ bội phục, gã biết ký ức của Vương lão tiên sinh luôn luôn rất tốt, nhưng gã không tưởng tượng nổi không ngờ lại kinh nhân như vậy.

Wương lão tiên sinh lơ đãng nhìn rượu sóng sánh trong chén, để cho những tia sáng lấp lóe càng đẹp mắt hơn.

“Không cần biết ra sao, thời gian người theo ta không thể coi là quá ngắn được”. Vương lão tiên sinh thốt: “Đã đủ để biết ta là hạng người gì”.

- Dạ.

- Người có biết ưu điểm lớn nhất của ta là gì không ?

Trương Phúc còn đang đắn đo, Vương lão tiên sinh đã đáp lời luôn:

- Ưu điểm lớn nhất của ta là công chính.

Lão lại nói tiếp:

- Ta không thể không công bằng, người theo ta tối thiểu cũng có bảy tám trăm người, nếu quả ta không công bằng, làm sao có thể thu phục người ta ?

Trương Phúc thừa nhận điểm đó, Vương lão tiên sinh quả thật là người xử sự công chính, hơn nữa tuyệt đối thưởng phạt phân minh.

Wương lão tiên sinh lại hỏi gã:

- Người có còn nhớ hồi nãy lúc ta vào đây đã nói gì không ?

Trương Phúc đương nhiên nhớ:

- Ông nói bất cứ người nào cũng không thể tiến qua cánh cửa của căn ốc này, không cần biết là ai cũng vậy.

- Người có phải là người không ?

- Phải.

- Hiện tại người có phải đã tiến vào đây không ?

“Tôi khác”. Trương Phúc đã có chút bối rối: “Tôi có chuyện khẩn cấp phải vào”.

“Ta chỉ hỏi người, hiện tại có phải người đã tiến vào đây không ?” Vương lão tiên sinh vẫn hỏi rất từ tốn như trước.

“Phải”. Trong tâm Trương Phúc tuy không phục, nhưng cũng không dám cưỡng

biện nữa.

“Hồi nãy ta có kêu người ngồi xuống uống với ta một chén không ?” Vương lão tiên sinh lại hỏi.

- Có.

- Người có ngồi xuống không ?

- Không.

- Người có uống với ta một chén không ?

- Không.

- Người có còn nhớ ta đã từng nói qua, lời nói ta nói ra là mệnh lệnh không ?

- Tôi nhớ.

- Vậy người đương nhiên càng nên nhớ, người vi phạm mệnh lệnh của ta nên làm sao không ?

Nói xong câu đó, Vương lão tiên sinh cũng không thèm nhìn khuôn mặt thành thật ngây ngô của Trương Phúc, xem chừng trong căn ốc này đã không còn một con người như Trương Phúc tồn tại.

Mặt Trương Phúc đã biến thành trắng tinh như một tờ giấy, gân xanh trên song quyền căng phồng lên, xem chừng có vẻ hận không thể bước tới đâm một quyền vào mũi Vương lão tiên sinh.

Gã không làm như vậy, gã không dám.

Gã không dám tạnh không phải vì gã sợ chết, gã không dám chỉ vì bốn năm trước gã đã cưới vợ, vợ của gã cũng đã sinh một đứa con trai.

Một đứa con trai bụ bẫm khả ái, mới sáng sớm hôm qua còn bập bẹ học nói hai tiếng “gia gia”.

Trên trán Trương Phúc đã lấm tẩm những giọt mồ hôi lạnh bự bằng hạt đậu, gã giơ đôi tay gồ ghề gân xanh lên, rút trên người một thanh đao, lưỡi đao bén nhọn, chỉ cần đâm nhẹ là có thể xuyên thấu tâm tạng.

Nếu quả là trước đây bốn năm, gã nhất định có thể dùng thanh đao đó chạy qua đâm thẳng vào ngực Vương lão tiên sinh, không cần biết thành hay bại, gã nhất định thử một lần.

Nhưng hiện tại gã không dám, cả liên tưởng đến cũng không dám.

--- Đứa con trai khả ái, nụ cười khả ái, cười toe toét gọi “gia gia” khả ái làm sao.

Trương Phúc chột đâm một đao, đâm thẳng vào tâm tạng mình, khi gã ngã quy xuống, trước mắt phảng phất bỗng xuất hiện một bức đồ họa mỹ lệ.

Gã phảng phất nhìn thấy con trai của gã đang trưởng thành, trưởng thành thành một thiếu niên Khang kiện cường tráng.

Gã phảng phất nhìn thấy người vợ tuy không đẹp đẽ gì lắm nhưng lại ôn nhu phi thường của gã đang đi coi mặt tân nương cho con trai của bọn họ.

Tuy gã cũng biết đó chỉ bất quá là ảo tưởng trước lúc gã lâm tử, nhưng gã vẫn tin rằng điều đó nhất định có thể thành hiện thực.

Bởi vì gã tin Vương lão tiên sinh “công chính” nhất định chiếu cố đến vợ con gã, gã tin cái chết của gã đã có giá trị.

oOo

Vương lão tiên sinh vẫn rất từ tốn uống rượu bồ đào trong chén thủy tinh như trước, lão cả nhìn người thuộc hạ trung thành của lão một cái cũng không thèm nhìn, đến khi máu tươi trên vết thương của Trương Phúc đã bắt đầu ngưng kết, lão mới kêu một tiếng:

- Ngô Thiên.

Tiếng kêu vang vọng, ngoài cửa có người hồi đáp:

- Ngô Thiên có mặt.

Gã tuy hồi đáp không nhanh, cũng không thể coi là quá chậm, cửa tuy mở, nhưng người của gã tịnh không tiến vào.

Bởi vì gã không phải là Trương Phúc.

Gã và Trương Phúc lại tuyệt đối là hai người hoàn toàn khác nhau, lời nói của Vương lão tiên sinh gã chưa bao giờ quên một câu, cũng không quên tới một lần.

Vương lão tiên sinh còn chưa hạ lệnh kêu gã tiến vào, gã tuyệt đối không thể tiến qua cửa căn ốc này.

Mọi người đều nghĩ võ công của gã không bằng Trương Phúc, xem ra cũng không thông minh như Trương Phúc, vô luận làm chuyện gì đều không có sự nhiệt tâm trung thành của Trương Phúc, nhưng chính gã lại tin gã nhất định có thể sống lâu hơn Trương Phúc.

Ngô Thiên năm nay bốn mươi sáu tuổi, người nhỏ thó ốm nhom, dung mạo bình phàm, trong giang hồ cả một chút danh tiếng cũng không có, bởi vì gã căn bản vốn không ngó ngang gì tới hư danh trên giang hồ, gã một mực nhận thấy cái “danh tiếng” có thể mang đến cho con người chỉ là phiền hà và rối rắm.

--- Một điểm đó cách nhìn của gã tuyệt đối chính xác.

Gã không uống rượu, không cờ bạc, ăn uống đơn giản phi thường, ăn vận cũng giản dị phi thường, nhưng gã đã tồn trữ trong tài khoản trong tứ đại tiền trang ở Sơn Tây tới năm mươi vạn lượng.

Gã cho tới nay vẫn còn độc thân, bởi vì gã luôn luôn nghĩ rằng cho dù một mình mỗi ngày phải ăn trứng gà, cũng bắt tất phải nuôi gà mái trong nhà.

--- Một điểm đó cách nhìn của gã không biết có chính xác hay không ?

Ngô Thiên tĩnh lặng đứng ngoài cửa, đợi đến lúc Vương lão tiên sinh hạ lệnh xong, gã mới bước vào trong căn ốc thủy tinh, bước đi tịnh không quá nhanh, nhưng cũng tuyệt đối không thể coi là quá chậm.

Nhìn Ngô Thiên bước vào, ánh mắt của Vương lão tiên sinh không khỏi để lộ biểu tình vừa lòng mãn ý, mặt mày của lão xem ra lại càng hòa nhã hơn.

Vô luận là ai có một bộ hạ có bộ dạng đó đều không thể không thỏa ý.

Ngô Thiên đương nhiên đã nhìn thấy Trương Phúc gục dưới đất, nhưng gã lại không nhượng mày, cũng không cố ý giả bộ như không nhìn thấy.

Wương lão tiên sinh chỉ hỏi Ngô Thiên:

- Người có biết Diệp Khai đã đến Lạp Tát không ?

- Tôi biết.

- Người có biết bọn ta hiện tại nên làm gì không ?

- Không biết.

--- Chuyện nên biết, Ngô Thiên tuyệt không thể không biết, chuyện không nên biết, gã cũng tuyệt không thể biết.

Trước mặt Vương lão tiên sinh không thể để lộ quá ngu ngốc, cũng không thể để lộ quá thông minh.

--- Người thông minh tuyệt đối có thể bị thông minh làm hại, đạo lý đó từ xưa đến nay bất biến.

“Hiện tại bọn ta có nên điều động nhân thủ về đây không ?” Vương lão tiên sinh hỏi.

- Không nên.

- Tại sao ?

“Bởi vì Diệp Khai còn chưa biết bí mật của Hầu Viên”. Ngô Thiên trả lời: “Y đến Lạp Tát, có lẽ chỉ bất quá là đi du ngoạn, cũng có lẽ chỉ có chút hiếu kỳ đối với Hầu Viên, nếu quả bọn ta làm như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa sẽ tố cáo cho y biết Hầu Viên có bí mật”.

Vương lão tiên sinh lại mỉm cười:

- Người đã minh bạch một điểm đó, đáng lẽ nên biết bọn ta hiện tại nên làm gì.

“Tôi không biết”. Ngô Thiên đáp: “Tôi có nghĩ qua, nhưng tôi không biết phải làm gì mới đúng?”

Vương lão tiên sinh cười rất thoải mái:

- Xem ra người tuy thông minh hơn Trương Phúc nhiều, lại hoàn toàn không thể coi là quá thông minh.

Một điểm đó Ngô Thiên đương nhiên hoàn toàn đồng ý, y cả đời chưa từng muốn làm một người thông minh, ít ra mười ba năm nay không có nghĩ tới.

“Diệp Khai đột nhiên đến Lạp Tát, có phải là vì muốn điều tra xem Hầu Viên và Vạn Mã Đường có quan hệ gì không?” Vương lão tiên sinh hỏi: “Y đương nhiên nhất định đã nghe Tô Minh Minh kể Bạch Y Linh mười năm nay trú ngụ trong Hầu Viên”.

Ngô Thiên đang lắng nghe.

“Bạch Y Linh giống hệt Mã Phương Linh, người của Vạn Mã Đường mười năm trước rõ ràng đều đã chết, tại sao mười năm sau lại sống lại ra mặt?” Vương lão tiên sinh nói: “Y đương nhiên nhất định muốn mau chóng tìm ra đáp án, cho nên một khi có chút gì liên quan đến chuyện đó, Diệp Khai nhất định truy tới”.

“Cho nên bọn ta tuyệt không thể để y như nguyện”. Ngô Thiên thốt.

“Đúng”. Vương lão tiên sinh nói: “Nhưng bọn ta cũng không thể bỏ qua cơ hội này, bọn ta sớm muộn gì cũng phải trừ khử Diệp Khai”.

“Bọn ta muốn trừ khử y, tất không thể bỏ qua cơ hội lần này”. Ngô Thiên thốt.

“Đúng”. Vương lão tiên sinh nói: “Cho nên bọn ta nhất định phải chế tạo hầm bẫy bên ngoài để bắt trói con hồ ly giáo hoạt đó”.

Vương lão tiên sinh ngưng thị nhìn những tia sáng thiểm động trong chén, qua một hồi rất lâu, lão chợt cười vang, đợi đến lúc lão ngưng cười, lão mới hỏi Ngô Thiên:

- Người có biết ta vì sao lại cười không?

- Không biết.

- Ta hồi nãy chợt nghĩ đến, nếu quả đem Diệp Khai biến thành một con khỉ, không biết sẽ là loại khỉ gì?

- Không cần biết lúc y là người thông minh giáo hoạt ra sao, tôi tin khi y biến thành khỉ, nhất định cũng chỉ là một con khỉ lanh lợi.

--- Người sờ sờ như vậy làm sao có thể biến thành khỉ?

Vương lão tiên sinh lại cười, lần này đương nhiên vẫn đợi đến lúc tiếng cười dứt

hắn mới lại hỏi Ngô Thiên:

- Người có biết “số sáu”, “số mười sáu”, “số hai mươi sáu” mấy ngày nay ở đâu không ?

- Tôi biết.

- Người có thể tìm bọn chúng không ?

“Có thể”. Ngô Thiên đáp: “Nội trong bốn canh giờ tôi có thể tìm được”.

“Cực tốt”. Vương lão tiên sinh uống cạn chén: “Người một khi tìm thấy bọn chúng, dẫn bọn chúng đến ‘Thần Tiên Oa’”.

“Thần Tiên Oa” là nhà của Tô Minh Minh.

- Dạ.

- Người có biết ta muốn bọn chúng đi làm gì không ?

- Không biết.

“Đi giết Diệp Khai”. Vương lão tiên sinh đáp: “Ta muốn bọn chúng đi giết Diệp Khai”.

Lão chậm chậm nhấp rượu, lại nói tiếp:

- Nhưng có một điểm người nhất định phải nhớ, người tuyệt không thể để ba người bọn chúng đồng thời xuất thủ.

Diệp Khai tuyệt không phải là người dễ đối phó, ba người đồng thời xuất thủ, lực lượng không còn nghi ngờ gì nữa phải mạnh hơn so với một người nhiều, cơ hội thành công cũng hơn nhiều, nhưng Vương lão tiên sinh lại không muốn làm như vậy.

Lão vì sao lại không muốn ba người xuất thủ cùng một lượt ?

Ngô Thiên không hỏi, gã chưa bao giờ hỏi tại sao, không cần biết Vương lão tiên sinh phát xuất mệnh lệnh kỳ quái tới cỡ nào, gã đều chỉ phục tùng tiếp lệnh.

o0o

Ở một địa điểm bí mật phi thường, dưới một địa động cũng dùng thủy tinh kiến trúc thành, trong một cái tử thủy tinh chỉ có Vương lão tiên sinh mới mở được, có một bản ký sự bạ.

Quyển sổ ký lục đó tuyệt không thể công khai.

Bên trong bản ký lục đó, có ghi tư liệu về “số sáu”, “số mười sáu”, và “số hai mươi sáu”.

“Số sáu”, “số mười sáu”, “số hai mươi sáu”, đương nhiên không phải là ba con số, mà là ba người.

Ba kẻ giết người.

Lúc nào cũng đợi mệnh lệnh của Vương lão tiên sinh đi giết người, bọn chúng sống, là phải đi giết người cho Vương lão tiên sinh.

Từ một khía cạnh khác mà nhìn, bọn chúng có thể sống, là vì bọn chúng có thể giết người cho Vương lão tiên sinh.

Trong trên quyển ký lục bạ tuyệt không thể công khai đó, tư liệu về ba người đó như sau ...

Số hai mươi sáu:

Tên họ: Lâm Quang Tăng

Giới tính: nam

Tuổi tác: hai mươi hai

Quê quán: Chiết Giang Hàng Châu

Gia thế: cha – Lâm Vinh Phong, mẹ – Tôn Quang Thục

Huynh đệ thư muội: không có

Vợ con: không có

Trong phần tư liệu đó, những ghi chú liên quan đến “số hai mươi sáu” Lâm Quang Tăng chỉ có như vậy.

Người đi làm việc cho Vương lão tiên sinh, vĩnh viễn chỉ có một phần tư liệu đơn giản như vậy.

Nhưng một phần khác chỉ có một mình Vương lão tiên sinh mới có thể thấy được.

Trong phần ký lục đó, con người Lâm Quang Tăng hồi nãy mới lộ toang ra hết.

Mỗi một người đều có một mặt khác.

Mặt khác của Lâm Quang Tăng là gì ?

Lâm Quang Tăng, nam, hai mươi hai tuổi.

Cha làm đầu bếp ở Vinh Lợi Tiêu Cục, mẹ làm bà vú trong Thủy Lợi Tiêu Cục.

Tư liệu có liên quan đến Lâm Quang Tăng theo bản ký lục đó chỉ có bao nhiêu, tuy không nhiều, nhưng đã đầy đủ.

Ý tứ đầy đủ là muốn nói, nếu quả một người đủ thông minh, đủ kinh nghiệm, không khó bới ra rất nhiều chuyện từ trong tư liệu đó.

--- Tổ chức của Vương lão tiên sinh vừa rộng lớn vừa nghiêm mật, muốn gia nhập tổ chức đó tịnh không dễ dàng, có thể được liệt nhập vào tư liệu bí mật lãnh số hiệu, đều

toàn là cao thủ trong đám cao thủ nhất lưu.

--- Lúc Lâm Quang Tăng mười sáu tuổi, đã thành cao thủ trong cao thủ, một kiếm trong tay đã đánh bại rất nhiều người từng nghĩ mình không thể bại.

--- Con trai của một lão đầu bếp và một bà vú, có thể đã trải qua rất nhiều đau khổ, làm qua rất nhiều chuyện người ta không thể làm, không dám làm, cũng làm không được.

--- Nhưng sau khi gia nhập tổ chức của Vương lão tiên sinh, gã đã biến thành một số hiệu, không còn là người có tên tuổi.

--- Ai cũng không chịu đem thanh danh mình đã dùng huyết lệ để hoán đổi mà bỏ hết, Lâm Quang Tăng làm như vậy, đương nhiên có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ của gã.

--- Gã đã giết quá nhiều người không nên giết, làm quá nhiều chuyện không nên làm, bởi vì gã thủy chung không thể quên mình là con của một lão đầu bếp và một mẹ vú.

--- Bởi vì gã thủy chung không thể quên xuất thân ti tiện của mình, cho nên mới có thể làm rất nhiều chuyện không nên làm, cho nên mới có thể gia nhập tổ chức của Vương lão tiên sinh.

Trên thế gian có rất nhiều chuyện giống như vậy, có tiền nhân mới có hậu quả, có hậu quả tất có tiền nhân.

Bởi vì thân thế của Lâm Quang Tăng ti tiện, cho nên mới liệu mình muốn xuất vang danh thiên địa. Vô luận đối với bất cứ chuyện gì đều ngang ngược chống đối, trong mắt kẻ khác, gã đương nhiên là một thiếu niên ngang ngược.

Kiểm pháp của gã cũng giống như người gã, xung động, cùng cực, ngang ngược.

Trần Văn và Lâm Quang Tăng hoàn toàn khác nhau, không cần biết là bất cứ chỗ ghi chú nào trong tư liệu, Trần Văn đều đáng lẽ là một người bình thường một cách phi thường, gia thế vào giáo dụng đều lương thiện phi thường.

Số mười sáu:

Tên họ: Trần Văn

Giới tính: nam

Tuổi tác: ba mươi tám tuổi

Quê quán: Sơn Đông

Cha: Trần An

Mẹ: Trần Lâm Mỹ, đã qua đời

Vợ: Chu Tố Phân

Con cái: một con

Phụ thân của Trần Văn là Trần An, tiêu sư và thương gia thành công nhất ở Sơn Đông, tay trắng làm nên, lúc mới hai mươi sáu tuổi gia tài đã có tới bốn chục vạn lượng.

Mẫu thân của Trần Văn chết sớm, phụ thân của gã không tục huyền, hơn nữa không bao giờ quên lãng việc giáo dục con cái, lúc Trần Văn bảy tuổi, đã mời bốn vị nho sĩ lâu thông kinh sử và hai vị võ sư có danh tiếng, cùng một vị Võ Đang danh túc về giáo huấn gã, hy vọng gã trở thành một người văn võ toàn tài.

Trần Văn tịnh không làm cho phụ thân thất vọng, còn trẻ mà đã văn thái vẹn toàn, kiếm pháp cũng đến mức đạt được tinh túy của Võ Đang, được giang hồ công nhận là một hậu bối sáng chói có triển vọng sau này.

Vợ của Trần Văn cũng là con gái thế gia, ôn nhu, hiền tuệ, mỹ lệ, năm mười lăm tuổi đã gả vào nhà gã, ai ai cũng ngưỡng mộ phúc vận của gã.

Con trai của Trần Văn thông minh hiếu thuận, làm sao có thể bỏ hết tất cả mà đầu nhập tổ chức của Vương lão tiên sinh ?

Vấn đề đó đương nhiên có người đã hỏi Trần Văn, mỗi một lần gã đều chỉ cười một tiếng, chỉ có một lần cùng ba vị bằng hữu say túy lúy mới trả lời:

- Bởi vì ta không thể chịu đựng nổi nữa !

Thứ sinh hoạt đó, thứ gia giáo đó, thứ hoàn cảnh đó, gã còn có gì mà chịu không nổi ?

Phụ thân của gã quá mạnh, quá năng cán, quá giàu có, quá nổi tiếng, lúc Trần Văn cỡ mười tuổi thì cả đời gã đã được an bài lo liệu, trên thế gian này không còn có gì có thể làm cho gã lo lắng nữa.

Gã từ nhỏ đã được huấn luyện thành một đứa bé quy quy củ củ, gã cũng chưa từng làm qua chuyện gì để phụ thân gã buồn lòng.

Cả đời gã chừng như đã chú định một đường là người thành công hạnh phúc, có gia đình hạnh phúc, có sự nghiệp thành công, có địa vị, có danh tiếng.

Trong giang hồ có rất nhiều người ganh tị với gã, có rất nhiều người ngưỡng mộ gã, nhưng người chân chính ái mộ gã tịnh không nhiều.

--- Bởi vì tất cả tịnh không phải là do chính gã phấn đấu mà nên, mà là do phụ thân gã tạo dựng cho gã.

Bởi vì gã có bối cảnh gia đình như vậy, cho nên gã mới nghĩ tới làm những chuyện làm cho người ta chú mục, để mọi người thay đổi cách nhìn đối với gã.

--- Nếu quả mình vội vàng muốn đi làm những chuyện như vậy, mình nhất định làm sai.

Trần Văn đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Có lẽ gã tịnh không thật sự muốn đi làm những chuyện đó, nhưng gã lại vẫn đã đi làm, cho nên gã chỉ còn nước gia nhập vào tổ chức của Vương lão tiên sinh.

Kiểm pháp của gã cũng giống như người gã, xuất thân danh môn, rất ít khi phạm sai lầm, nhưng một khi sai là không thể thu thập cứu vãn.

Năm năm trước gã mới gia nhập tổ chức của Vương lão tiên sinh, trải qua năm năm ma luyện, những giây phút gã phạm sai lầm càng ít đi.

Lâm Quang Tăng và Trần Văn, không còn nghi ngờ gì nữa, là hai hạng người không đồng loại, vì sao bọn họ hiện tại có thể gia nhập cùng một tổ chức, làm chung một chuyện ?

Vấn đề đó ai ai cũng vô phương giải đáp.

Có lẽ đó là mệnh vận.

Mệnh vận thường thường có thể làm cho người ta đụng phải những chuyện kỳ quái, ai cũng vô phương dự liệu.

Mệnh vận cũng thường thường có thể làm cho người ta rơi vào những cảnh ngộ dở khóc dở cười, làm cho người ta căn bản hoàn toàn không còn đường chọn lựa.

Mệnh vận càng thường thường có thể làm cho những người vốn đáng lẽ không thể nào tương ngộ lại đi tương ngộ, hơn nữa lại có thể làm cho những người vốn đáng lẽ không thể nào xa rời nhau lại ly biệt nhau.

--- Chỉ bất quá người chân chính có dũng khí vĩnh viễn không thể khuất phục cúi đầu trước mệnh vận.

Bọn họ từ sớm đã học cách nhẫn nại trong khốn cảnh, học cách chịu đựng trong nghịch cảnh, một khi vừa có cơ hội, bọn họ có thể ưỡn ngực ngẩng đầu, tiếp tục vùng vẫy phấn đấu.

Một khi bọn họ còn chưa chết, bọn họ còn có thể ngẩng đầu.

Mã Sa, không còn nghi ngờ gì nữa, lại là một người hoàn toàn khác với những người kia.

Ở đất Mân, họ Lâm và họ Trần là đại tộc.

Trần Văn và Lâm Quang Tăng tuy có họ phổ thông của Mân tỉnh, lại không phải là người Mân, Mã Sa là người Mân.

Ở đất Mân, Mã Sa không còn nghi ngờ gì nữa là một cái tên phổ phổ thông thông phi thường, mỗi một thành, mỗi một hương, mỗi một trấn, mỗi một thôn đều có người tên là Mã Sa.

Mã Sa sinh trưởng ở vùng duyên hải đất Mân, nơi bọn hải tặc Nhật Bản ra vào như cơm bữa, nghe nói năm gã mười sáu tuổi, đã từng vung trường đao chém bay đầu hơn

một trăm ba mươi tên hải tặc.

Mã Sa tịnh không phải họ Mã tên Sa, Mã Sa là tên hiệu, vậy họ của gã là gì ? Tên là gì ?

Không ai biết.

Sau khi bọn hải tặc dần dần bị tiêu diệt, Mã Sa cũng rời khỏi quê hương, lãng tích thiên nhai xông pha thiên hạ.

Trong giang hồ gã không đặc ý cho lắm.

Bởi vì gã có bối cảnh gia thế hiển hách, cũng không phải là đệ tử chính phái xuất thân danh môn, vô luận gã đi tới đâu, vô luận gã làm gì, đều bị xua đuổi.

Cho nên sau vài năm, con người mang tên “Mã Sa” đã biến mất khỏi giang hồ, sau đó trong giang hồ đã xuất hiện một chức nghiệp sát thủ lãnh khốc vô tình, tuy đã làm nghề giết người, lại không giết người vì hứng thú.

Trong ký lục của Vương lão tiên sinh, sắp thứ tự gia nhập tổ chức trước sau, lịch sử của “số sáu” không còn nghi ngờ gì nữa lâu dài phi thường, ký lục lại ngắn nhất.

Lục hiệu:

Tên họ: không rõ

Giới tính: nam

Tuổi tác: bốn mươi tư tuổi

Quê quán: Mân

Gia thế: không rõ

Tới lúc hai mươi lăm tuổi, Mã Sa bắt đầu sử dụng kiếm, lúc đó gã đã không còn là thiếu niên, cũng không học kiếm kiểu nhiệt tình và xung động của bọn thiếu niên, gã đương nhiên cũng không có giáo dưỡng và sự phụ tốt như Trần Văn, tinh nghĩa trong kiếm pháp gã rất có thể hoàn toàn không biết một chút.

Nhưng gã có kinh nghiệm.

Kinh nghiệm của gã so với Trần Văn và Lâm Quang Tăng còn hơn gấp nhiều lần, vết sẹo đao kiếm trên người gã cũng hơn gấp bội so với bọn họ.

Gã từ lúc thiếu niên đã có kinh nghiệm tranh đấu với bọn hải tặc Nhật Bản, đã sáng tạo ra một thứ kiếm pháp độc đáo đặc biệt, một thứ kiếm pháp hỗn hợp tinh thần võ sĩ đạo Đông lưu.

Kiếm pháp của gã tuy tịnh không màu mè, biến hóa cũng không nhiều, nhưng lại tuyệt đối hữu hiệu.

oOo

“Số sáu”, “số mười sáu”, “số hai mươi sáu”, không còn nghi ngờ gì nữa, đều là cao thủ trong đám thuộc hạ của Vương lão tiên sinh.

Ba người đại biểu cho nhân cách điển hình của ba loại người khác nhau, võ công và kiếm pháp của ba người cũng hoàn toàn khác nhau.

Vương lão tiên sinh hạ lệnh phái ba người bọn chúng đi giết Diệp Khai, mệnh lệnh đó tuyệt đối phát ra rất chính xác.

--- Mệnh lệnh của Vương lão tiên sinh luôn luôn không thể không chính xác.

Kỳ quái là, lão tại sao lại không để cho cả ba người bọn họ đồng thời xuất thủ ? Cơ hội thắng khi ba người đồng thời xuất thủ cao hơn so với một người rất nhiều, dụng ý của lão là gì ?

Không ai biết dụng ý của lão là gì ? Cũng không ai biết kế hoạch của lão.

Không ai biết, cũng không ai hỏi.

- o O o -